

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 27.

8de juli 1894.

20de aarg.

Dr. Pus og hans frue.

Børneblad

afkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. Skifter til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Syvogtyvende lekke.

Den anden artikel. IV.

ABC-klassen: Rom. 4, 25: „Jesus blev givet hen for vore overtrædelser og opreist for vor retfærdiggjørelse.“

Katekismus-klassen: } Rom. 4, 25;
 Forklarings-klassen: }
 Matt. 28, 20: „Se, jeg er med eder alle dage indtil verdens ende“; og 2 Kor. 5, 10: „Det bør os alle at aabenbares for Kristi domstol, forat enhver kan se efter det, som er skeet ved legemet, efter det, han har gjort, enten godt eller ondt.“

Ø i k.

1. Hvorledes har Gud forherliget Jesus efter fornedrelsen? Gud har høit ophøiet ham og skænket ham et navn, som er over alt navn.
2. Hvad vil det sige, at Jesus er ophøiet? Han gjør lyd og stadig brug af sin guddommelige majestæt.
3. Med hvilke ord beskriver den anden artikel Jesu ophøielse? Med de ord: „nebor til helvede, opstod tredje dag fra de døde, opfør til himmels, sidder hos Guds, den almægtige Faders, højre haand, hvorfra han skal igjengomme for at dømme levende og døde.“
4. Hvorfor nedfør Jesus til helvede? For at vise djævelen og alle mørkets magter, at han havde bundet over dem.
5. Hvad har Jesus ved sin opstandelse vist, at han er? At han er Guds Søn (Vbh. 96).
6. Hvad har Gud Fader jagt om Jesu offer for vor synd ved at opreise ham fra de døde? Gud Fader har dermed erklæret, at han har antaget Jesu offer for vor synd og er lofsonet med verden (Rom. 4, 25).
7. Hvad giver Jesu opstandelse os kraft til? Til at opreises af synden og opstaa i herlighed paa den yderste dag.
8. Hvad vil det sige, at Kristus opfør til himmels? Han forlod verden med sin fysiske nærberelse og gik ind til sin faders herlighed for der at berede os steb (Vbh. 98).
9. Hvad menes med Guds højre haand? Guds majestæt og almagt.
10. Hvad betyder det da, at Jesus sidder ved Guds højre haand? At Jesus er og herfor overalt, hvor Guds majestæt og almagt raader (Matt. 28, 20).
11. Hvad tror vi efter skriften om Jesu gjenskomst? Han skal paa den yderste dag synligt og herligt komme igjen for at dømme verden med retfærdighed (2 Kor. 5, 10).

Lessons for the Sunday School.

Twenty-seventh Lesson.

THE SECOND ARTICLE. VI.

ABC Class: Rom. 4. 25: "He was delivered for our trespasses, and was raised again for our justification."

Catechism Class: } Rom. 4. 25; Matt.
Explanation Class: } 28. 20: "Lo, I am with you always, even unto the end of the world;" and 2 Cor. 5. 10: "We must all appear before the judgement seat of Christ; that every one may receive the things done in his body, according to that he hath done, whether it be good or bad."

INSTRUCTION.

1. How has God glorified Jesus after the humiliation? God has highly exalted him and given him a name which is above every name.
2. What does it signify, that Jesus is exalted? He makes full and continual use of his divine majesty.
3. What words in the second article describe the exaltation of Christ? The words: "he descended into hell; the third day he rose again from the dead; he ascended into heaven, and sitteth on the right hand of God the Father Almighty; from thence he shall come to judge the quick and the dead."
4. Why did Jesus descend into hell? To show the devil and all the powers of darkness, that he had conquered them.
5. What has Jesus proved himself to be, by rising from the dead? He has proved, that he is the Son of God.—B. H. 96.
6. What has God the Father, by raising Christ from the dead, declared as to Christ's sacrifice for our sins? God the Father has thereby declared, that he has accepted the sacrifice of Christ for our sins and is reconciled to the world.—Rom. 4. 25.
7. What does Christ's resurrection enable us to do? It gives us strength to be raised from sin now, and to arise in glory on the last day.
8. What does it signify, that Jesus ascended into heaven? He left the earth with his visible presence and entered into the glory of his father, there to prepare a place for us.—B. H. 98.
9. What is meant by "the right hand of God?" His majesty and omnipotence.
10. What, then, does it signify, that Jesus sits at the right hand of God the Father Almighty? It signifies, that Jesus is and rules wherever the majesty and omnipotence of God bears sway.—Matt. 28. 20.
11. What do we, according to Scripture, believe as to the return of Jesus Christ? We believe, that he, on the last day, visibly and gloriously shall return to judge the world with righteousness.—2 Cor. 5. 10.

Tak Gud for dit
og und enhver anden sit.

Fisker-Peter.

Peters far og de fleste af hans forfædre har været fiskere. Flere af dem var omkomne paa havet, og dog drog det store, underfulde hav Peter med en uimodstaelig magt. Allerede som liden gut var han enig med sig selv om, at han vilde være fisker eller sjømand. Men da hans far en mørk, stormfuld efterårsnat omkom i bølgerne, besluttede hans sørgende mor, at hun vilde gjøre, hvad hun kunde for at holde sønnen fra sjølivet.

Hun havde en søster, som boede i en landsby inde i landet, til denne sendte moderen Peter; hun haabede, at han skulde glemme havet og faa lyst til at blive landmand.

Men Peter trivedes ikke paa landet.

Han blev bleg og mager og havde ikke lyst til det arbejde, man satte ham til.

Han længtes efter havet, og denne længsel efter havet var saa sterk, at man omsider maatte sende ham tilbage til hans gamle hjem i fiskerleiet ved kysten.

Det var en frydefuld dag for ham, da han atter var hjemme. Det varte ikke længe, inden han var nede ved stranden for at besøge sin gamle legeplads og de steder, hvor han havde bygget sine smaa havne til de flibe, han havde labet af smaa træstykker. Havnene var naturligvis ødelagte af havets bølger. Men hvad gjorde det! Han kunde snart bygge nye havne og lave bedre flibe, som kunde seile langt, langt bort.

Nu trivedes han igjen og fik paany sit tjætte, freidige blit og sine røde tander; her ved havet var han først rigtig hjemme.

Men legetiden var snart endt. Peters mor var fattig; han maatte derfor tidligt begynde at arbejde. Dette arbejde var ofte strengt og sulot af farer, især om efteråret og om vinteren, men han holdt dog trofast ud og arbejdede flittigt, saa at de gamle fiskere sagde om ham: „Pis paa! han bliver engang en døgtig sjømand ligesom faderen.

Det var en stormfuld efterårsdag. Peter var da en ungling paa 16 eller 17 aar og stod ved stranden sammen med nogle fiskere og betragtede det oprørte hav. Den sterke storm var kommen temmelig braat, saa at fiskerne kun i sidste øieblik var komne iland

med sine baade. En baad, som var længere ude paa havet, var dog ikke kommen ind endnu, og det var paa denne, man stod og ventede. Endelig saa fiskerne, at den nærmede sig land. Som en nøddeskjal kastedes den op og ned af bølgerne. Det var en forfærdelig kamp for de stakkars mennesker, som var i baaden, en kamp paa liv og død for at naa land.

„Blot han kommer vel over rebben, saa klarer han sig nok, men der faar han sit sværeste arbejde“, mumlede en gammel fisker. Baaden nærmede sig den farlige rebbe, som brændingen bruste over med vældige flumasser.

Nu er baaden der.

Med sammenbidte tænder og under dødsfilthed ser mændene ud mod baaden, medens kvinderne beder en stille bøn.

Man saa, hvordan den lille baad grebes ligesom af en hvirvelstrøm; et skrig hørtes — baaden var lantret. Det var umuligt at holde den paa ret kjøl i denne forfærdelige, flummende vandmasse.

„Hurtig ud med en baad, vi maa frelse dem!“ raabte Peter med flammende øine, medens han kastede aarer og andet tilbehør ned i en af de optrukne baade.

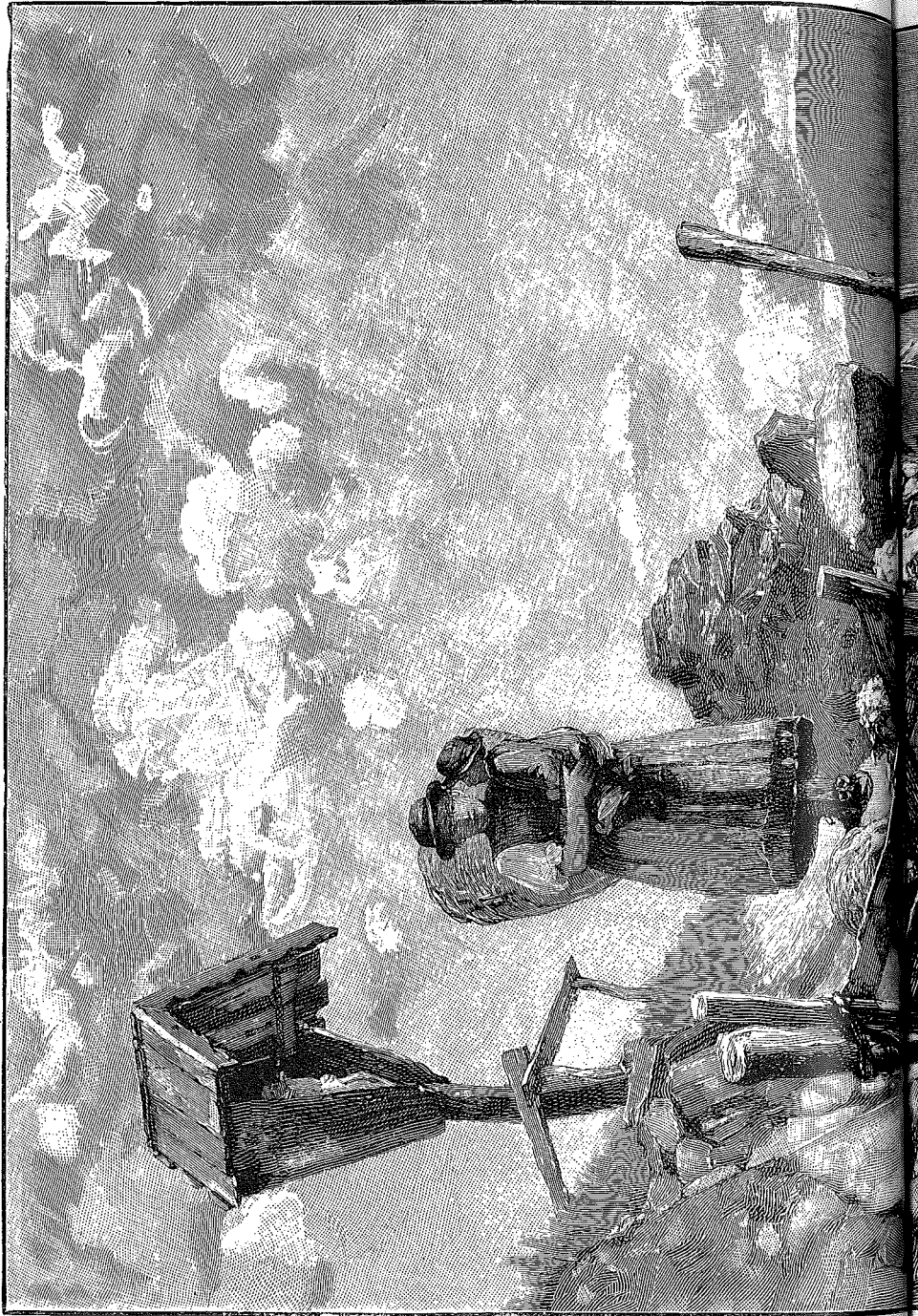
De ældre fiskere ryttede betænkningerne paa hovedet. Vel var de modige folk, og tit havde de seet døden i øinene, men at gaa ud nu var næsten det samme som at kaste sig i dødens arme uden at kunne hjælpe nogen dermed.

„Hvem gaar med?“ spurgte Fisker-Peter. „Vi maa prøve paa at frelse dem! Hvem ved, hvis tur det næst bliver at trænge til hjælp!“

Nogle behjertede mænd traadte frem. Hurtig skødes en af de kørre baade ud, og nu begyndte der en vældig kamp mod bølgerne, som dog indenfor rebben ikke var saa store som udenfor.

„Vi gaar med Gud!“ raabte Peter, da han sprang i baaden. Og Gud stod de skjælle bi. Efter utrolig anstrængelser lyktes det dem at frelse de fire mænd, som havde været i den lantrede baad. To af dem var bevidstløse, men kom tillibe igjen, da de var bragte iland.

Efter den dag var Fisker-Peter det lille fiskerleies helt. Men selv var han ikke stolt af sin daad; tværtimod. En tid gik han

Hjemover.

taus og indesluttet omkring og holdt sig mest for sig selv i dybe tanker. Det var hans egne ord, som stadig lød i hans ører: „Hvem ved, hvis tur det er næste gang.“

Han frygtede vel ikke faren; og han havde før mere end en gang tænkt, at han maatte vilde ende sit liv i bølgerne, men han havde aldrig tænkt paa det store spørgsmål: „Er du altid beredt til at træde frem for den retfærdige Guds domstol?“ Paa dette spørgsmål maatte han i øieblikket svare nei.

Men i sin uro søgte han alvorlig til Gud for at finde fred. Der foregik en stor forandring med ham, og den dag oprandt atter, da han færdebes mellem sine kamerater med et glad og freidigt blik.

Han havde faaet fred med sin Gud og frygtede nu ikke for at træde frem for hans dom. Da han selv sølte sig lykkelig under Guds naade, gik det ham som en anden fisker, der aanstede vist blev mere kjendt end end Fisser-Peter; det blev hans fryd, naar han kunde, at fange menneskesjæle til livets og fredens Gud.

Noget om klædedragten.

Naar vi ser et menneske, som klæder sig meget latterlig efter moden, og som derved indbilder sig at være noget særdeles, saa kalder vi ham, med liben respekt for hans „elegance“, ligefrem en „modeabe“. Det gjør vi af den grund, at han i alle sine bestræbelser blindt følger alle modens forskrifter og efteraber alle dens fremstillede daarskaber, netop som en abe, der som bekjendt søger at efterligne alt, hvad den ser, og hvad der behager den. Men aben er kun et dyr, og man morer sig ved at se dens pudsig væsen. Dog, et menneske burde ikke være sine medmenneskers „abe“, men tænke selvstændig over sin handlemaade.

En smut, proper paaklædning behager enhver, den være nok saa tarvelig. Med rette agter tænkende mennesker dem, som i sit dyre bevarer en vis simpelhed, langt højere end saadanne, som med opbydelse af alle midler stræber efter at følge modens dumme luner. De er ligesom vandrende modebilleder paa gaden og i selskaber.

Gutter og piger! Jeg ser mange af eders jebnaldrende, som i sin taabelige forfænge-

lighed gjerne vil være „store“, og som derfor behænger sig med alslags flitter og stas og er utilfredse, naar de skal bruge en klædning, som ikke er efter den nyeste mode! Ja, jeg har endog ofte lagt merke til, at saadanne børn, skjønt disse langtfra er bedre end de andre, ser med en vis foragt paa de børn, som kommer simpelt klædt til skolen, og vil ikke lege og omgaaes med dem. Dette har ofte gjort mig meget ondt.

Naar man er bleven ældre og har lært at tænke fornuftig om disse ting, tager man sig ikke nær af, enten man agtes for klædedragten skuld eller ikke. Man betragter da saadanne, som gjør det, for tankeløse daarer. Men det gjør dog et hjært, lidet barnehjerte ondt, naar man foragter dets renlige klædning, fordi mor af fornuftige sparsommelighedssyn har sat en lap paa det, eller fordi det ikke er sfaaret efter den nyeste mode. Et tarveligt og net paaklædt barn ser dog langt smukkere ud end et, som strutter i stas og flitter; og desuden er det slet ikke smukt at ville behage ved saadanne dyre ting. Et godmodigt ansigt og et par muntre øine kan vinde enhver for sig, noget, som en nok saa kostbar klædning aldrig formaar. Tænk paa, om jeg ikke har ret. Jeg ved, at mine læsere er kloge nok til at indse dette, og at I alle giver mig ret heri. Tænk, vi mennesker har af den kjære Gud faaet forstand og et følende hjerte som en udmærkelse fremfor dyrene; gjør vi ingen brug deraf, saa gaar vor menneskeværdighed tabt. Med hjerte og hoved maa vi vide, hvad vi gjør, og hvorfor vi gjør det. Handler vi tankeløst efter andres eksempel, hvad gjør vi da? Vi ligner da aben. Altsaa, mine kjære børn, lær tidlig at tænke og handle med forstand og overveielse, forat I kan blive dygtige mennesker og ikke „aber“! Indpræg eder dette lille vers:

„Døm aldrig efter klædning, rang og titel;
Eti brave hjerter slaar og under grove kittel.“

Og endnu et: „Hvad gavner den smukkeste og pragtfuldeste klædning, naar vi har et ondt hjerte?“ For Gud gjælder kun en klædning, som han selv vil skjænke eder formødelst Jesus Kristus. I kjender jo dette lille vers:

„Kristi blod og retfærdighed
Er alt, hvad jeg vil smykkes med;
Dermed jeg kan for Gud bestaa,
Naar jeg i himlen skal indgaa.“

Dragt efter at komme i besiddelse af denne klædning, saa vil I altid være klædte i den herligste dragt, saa at baade engle og mennesker vil have behag i eder.

Kom til mig!

Past. Williams, missionær blandt tyrkerne og selv en ombendt muhamedaner, har meddelt følgende tildragelse fra sit arbejde i Herrens vingård.

Williams befandt sig paa øen Malta. En dag kom en kristen ven til ham og sagde: „Paa vort hospital ligger en skakkars tyrkisk matros, som snart vil dø af bryllshyge. Der er ingen, som kan tale med ham paa hans sprog; besøg du ham og gjør, hvad du kan, for ham.“

Williams efterkom opfordringen og besøgte den syge. Da han traadte hen til sengen og tilkalt matrosen paa hans eget modersmaal, blev denne helt ude af sig selv af glæde, skjønt han græd ved tanken paa hjemmet. Williams søgte først at skaffe ham den omhyggeligste pleie og al den vederkvægelse, han kunde. Derpaa tænkte han naturligvis paa hans sjæl; thi matrosen havde kun nogle faa uger at leve i. Men hvorledes skulde han gaa frem paa bedste maade? Fik matrosen at vide, at Williams selv havde været muhamedaner, vilde han foragte ham, og begyndte han at prædike om Kristus for ham, vilde han rimeligvis vende sig bort og sige: „Jeg er muselman.“

Imidlertid sætter muhamedanerne Kristus høit og kalder ham „den tilbedelsesværdige Jesus“, medens de alligevel hader de kristne. Williams besluttede derfor blot at læse Jesu egne ord for ham og ikke selv sige noget derom.

Med sin ankomst til sygehuset den følgende dag spurgte han derfor: „Skal jeg læse noget for dig om den tilbedelsesværdige Jesus?“

„Ja, hvis du vil være saa god“, svarte han, og Williams begyndte at læse for ham af de steder i bibelen, som han forud havde valgt. Derpaa fjernede han sig og overlod ham til sig selv, forat han kunde overbeie ordene til den næste dag.

Denne plan fulgte han flere dage, og

Williams merkede tydelig, at hans besøg var hjærkomme. For at faa et bevis paa den syges længsel, lod han en morgen, som om han vilde gaa forbi hans seng.

„Min far, min far!“ raabte den syge efter ham, „vil du ikke komme og læse noget for mig idag.“

„Jo, min søn“, sagde Williams, idet han straks satte sig hos ham og oplæste de steder, han forud havde bestemt. Derpaa spurgte han: „Hvordan har du det nu? Haaber du igjen at blive rask?“

„O nei, det er længe siden, jeg nærrede et saadant haab. De ser, hvor svag jeg er.“

„Men naar du nu skal forlade denne verden, hvor tænker du saa at komme hen?“

„Til den tilbedelsesværdige Jesus“, sagde han med et udtryk af salig forvisning.

„Men din profet Muhamed da?“

„Na, han har aldrig sagt: Kommer hid til mig, alle I, som arbejder og er besværede, og jeg vil gibe eder hvile! Jesus har sagt det, og derfor vil jeg gaa til ham.“

Williams græd og bad med ham, og de skiltes under stor glæde. Endnu nogle gange gjensaa de hverandre. Matrosen blev stadig svagere, men beholdt sin uroftelige tro paa ham, som har sagt: „Kommer til mig!“

Med den sidste sammentøft sagde Williams til ham: „Nu maa jeg rejse bort for nogle dage, men tro ikke, at jeg glemmer dig; saasnart jeg kommer tilbage, skal jeg besøge dig.“

„Da, min far, vil De ikke finde mig her.“

Og saaledes stede det. De skiltes denne gang for ikke at gjensees mere før paa det sted, hvor der ingen skismisse skal være mere. Salig i den tro var matrosen gaaet hjem til den isandhed „tilbedelsesværdige Jesus“.

Hvordan kan det være, spurgte en engang, at hedningerne tilbeder det skabte istedenfor skaberen. „Det gaar menneskene“, lød svaret, „som det gif et barn, der for første gang kom til kongens slot. Han antog enhver, som var smukt klædt, for kongen.“ Saaledes antager ubidende mennesker, som ikke er oplyste om sandheden, snart solen, maanen, stjernerne og andre skabte ting for Gud selv.

En kostbar lærepenge.

De fleste folk ved, at det er galt at aabne andres breve, men alligevel sker det undertiden — fordetmeste da af nysgjerlighed. Men kunde dog engang baade gamle og unge lære dette: du har ikke lov til at aabne et brev, hvis udenpaaskrift viser, at det er til en anden end dig; det er i saa henseende det samme, enten det er pengebrev eller ikke, enten det er kommet med posten eller ikke, og enten du ved, fra hvem det er eller ikke — du har ikke lov til at aabne det.

So voksne piger i øvre Telemarken fik i vinter en dyr lærepenge i saa henseende.

Det var en af de værste uveirsdage i februar maaned med storm og snefog. Paa en mindre gaard i bygden havde man faaet underretning om, at der nebe paa postaabneriet laa pengebrev fra Amerika til manden i huset. En datter var det foregaaende aar reist over til Amerika, og brevet var naturligvis fra hende; hun havde maattet laane penge for at foretage den lange reise, og nu havde hun derover fortjent saavidt, at hun kunde tilbagebetale en del deraf.

Trods storm og usøre maatte den anden datter, som endnu var hjemme, afsted til postaabneriet. Det var lang vei at gaa, postaabneriet laa 1½ mil fra hendes hjem; men hun forstod godt at bruge sine ski, og derfor faldt veien ikke saa tung endda.

Nedturen er tilbagelagt, og hun har faaet brevet. Glad gik hun sig ivei hjemover. So brevet var ganske rigtig fra hendes søster; hun kjendte udenpaaskriften. Men hun turde ikke aabne det, skjønt hun havde forskæffelig stor lyst dertil. Hun havde ingen tilladelse faaet, og hun vidste at det var galt at aabne andres breve. Hun fik vente, til hun kom hjem; da blev der nok god anledning til at læse det.

Paa hjemveien var hun indom paa et sted, hvor man vilde have hende til at aabne brevet; det skulde være saa morsomt at høre, hvorledes hendes søster havde det; men hun holdt stand; brevet var til faderen; hun vilde ikke aabne det.

Atter gif hun videre, og havde ikke stort over en halv fjerding igjen til hjemmet. Da kom en pige springende ud fra en gaard og raabte efter hende; hun havde hørt, at der var kommen Amerika-brev fra søsteren, og havde saadan lyst til at høre, hvorledes denne levede.

Hun fik først nei til svar; men hvorledes det nu gif til eller ikke — de to piger skulder nemlig paa hinanden — saa blev brevet aabnet; men idetsamme kom der et voldsomt vindstød og rev væk roget, som laa indt i brevet — det var 20 dollars, som søsteren havde sendt hjem, eller mellem 70 og 80 kroner i norske penge.

Begge pigerne styrkede naturligvis straks afsted efter papirpengene; men disse var snart forsvundne, og skjønt flere hjalp til at lede, lykkedes det ikke at finde dem.

Man tænke sig til de to unge pigers forskæffelse. Tænk for datteren at komme hjem med brevet uden pengene! Ja, det var en ordentlig straf for at have aabnet en andens brev. En 70—80 kroner er ikke smaatteri for to unge bondepiger; thi at de er pligtige til at betale de tabte penge, er der vel ingen tvil om.

Dødsbudskab paa billedgaarden i nr. 25.

Høststormene bringer talrige sømænd en tidlig grav.

